

Phẩm 35: PHÁP TRỤ

Bấy giờ, thấy chúng hội tịch nhiên thanh tịnh, thuần nhất không tạp loạn, Đức Thế Tôn đưa lưỡi dài rộng đến hai tai, phóng ra ánh sáng lớn lên đến vô lượng a-tăng-kỳ cõi. Thấy ánh sáng, chúng hội rất vui mừng khôn xiết, ca ngợi là điều chưa từng có.

Khi ấy, Đức Thế Tôn thân ánh sáng lại và nói với Đại Bồ-tát Di-

lặc:

–Từ vô số kiếp đến nay, thân, khẩu, ý của Ta thanh tịnh, không có vết dơ, được quả báo với ánh sáng thật tướng này. Đây là do không nói dối.

Phật lại bảo Đại Bồ-tát Di-lặc:

–Nay Ta giao phó kinh điển Bồ Tát Thai Hóa này cho ông. Ông hãy tuyên giảng, lưu hành rộng rãi. Nếu có thiện nam, thiện nữ nào đọc tụng kinh này, đem hương hoa cúng dường, nào hương vụn, hương bột, the lụa, cờ phướn, lọng báu, ca xướng âm nhạc v.v... thì công đức này rất nhiều, rất nhiều.

Nếu có thiện nam, thiện nữ không thể rớt ráo sáng chiều đọc tụng, dù chỉ trong khoảng chốt lát tâm nghĩ nhớ đến kinh này thì phước đức ấy cũng không thể tính kể. Vì sao? Vì thai kinh này là cha mẹ của chư Phật, là đứng đầu trong các kinh. Chư Phật quá khứ, hiện tại, vị lai cần y theo trong mẫu thai kinh mà giáo hóa, cứu độ chúng sinh quá hơn sắc thân trăm lần, ngàn lần, ức vạn lần cũng không thể tính kể được.

Phật lại bảo Đại Bồ-tát Di-lặc:

–Nếu có thiện nam, thiện nữ nào lễ bái cúng dường kinh điển này, muốn được diện kiến chư Phật nơi mười phương, nên nhất tâm quy mạng, không có tư tưởng nào khác, thì lập tức được thấy chư Phật khắp mười phương.

Nếu có thiện nam, thiện nữ nào phát đại thệ nguyện: “Con muốn làm cho địa ngục được chấm dứt, nạ quỷ, súc sinh không còn bệnh phiền não”, rồi nhất tâm quy mạng đọc tụng kinh này thì các chúng sinh khổ não kia đều được giải thoát.

Phật bảo Đại Bồ-tát Di-lặc:

–Duyên Ta nay đã tận, không còn giáo hóa được nữa. Kinh này được lưu giữ ngàn năm, đến hai ngàn năm hoặc ba ngàn năm. Nay nên phân làm ba phần:

- Một phần giao cho A-nan, đệ tử mà Ta để lại giáo hóa.
- Một phần giao cho Long vương Nan-đà-ưu-bát-la.
- Phần còn lại, Di-lặc cùng Ta giảng nói để cho tất cả chúng sinh đều được nghe biết, không được để gián đoạn.

Này Di-lặc! Khi ông thành Phật, ông nên giảng nói rộng rãi kinh này. Chúng sinh mười phương thiên hạ, cho đến loài côn trùng, loài người đều nhờ kinh này mà được giải thoát.

Này Di-lặc! Sau khi ông nhập Niết-bàn, kinh này lưu hành trên đời hai mươi mốt kiếp, sau đó mới đoạn mất. Nếu có thiện nam, thiện nữ nào đọc tụng kinh này, tâm không tán loạn, phát đại thệ nguyện: “Muốn cho chúng sinh đều đồng một thệ nguyện như ta, đồng thời đều sinh vào nước Thanh Tịnh, phụng thờ lễ kính chư Phật Thế Tôn” thì đạt được nguyện ấy, không bị trở ngại.

Phật bảo Bồ-tát Di-lặc:

–Ông nên vâng giữ giáo pháp của Ta. Hãy nghĩ đến ân Phật. Ai muốn báo đáp ân Phật thì phải nhất tâm phụng trì cúng dường kinh Thai Hóa, công đức phước lợi này là không thể nói hết được. Vì sao? Vì kinh Thai Hóa này là kho báu của các pháp, được chư Phật ấn chứng. Chỉ có Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn mới có thể mở bày làm rõ ấn phong này để thị hiện cho chúng sinh.

Này Di-lặc! Ông nên biết: Những gì mà Ta nói trước sau đều ở trong kinh thâm diệu Tam-muội tổng trì, nếu ông quên một chữ, một câu thì tội này còn nhẹ. Còn như với kinh này mà quên một câu, một chữ thì tội ấy rất nặng. Vì sao? Vì kinh này là cha mẹ của chư Phật Thế Tôn.

Sau khi Đức Thế Tôn nói xong, khắp mặt đất chấn động đủ sáu cách. Các Bồ-tát trong chúng hội nói với nhau:

–Đức Phật Thích Ca Văn lìa pháp tánh không lâu, chắc chắn sẽ hiện sắc tướng trở lại như cũ.

Khi ấy trong chúng hội có tám mươi bốn ức chúng sinh đều phát tâm vô thượng, trụ Bất thoái chuyển. Các Bồ-tát bỗng nhiên biến mất và

đều lia thai hóa, cúng dường kim quan xá-lợi của Phật Thích Ca
Văn.

